
PSH Česká scéna nám přijde upocená

TEXT: MARTA PUŠOVÁ

„Jsme generace nula a každý rok zjišťujeme, jaké to je, být na scéně nejstarší,“ říkají svorně Mike Trafik, Vladimír 518 a Orion neboli PSH. Co znamená slovní spojení Peneři Strýčka Homeboye, si po více než dvaceti letech na české hudební scéně už dnes nepamatují a tvrdí, že ho vymyslel Orion během jednoho z mejdanů v 90. letech náhodným vygenerováním v té době cool znějících slov. Cestu českému hip-hopu ale vyšlapávají dál, momentálně s novým albem *Debut*. Bude vážně poslední?

Svoji čtvrtou desku, o které tvrdíte, že bude poslední, jste pojmenovali *Debut*. Nemáte v tom zmatek?

My si s tím vždycky docela hrajeme. Rádi děláme desky v rámci nějakého konceptu, který nemusí být na začátku úplně daný, ale během natáčení z toho nějak vyleze a ukáže nám směr. Pro nás je to velká zábava, a proto se snažíme to dělat s nějakou přídavnou hodnotou. Což znamená, že si hrajeme s názvy, se slovy, nejdeme na první dobrou. Ale do jisté míry to pro nás debutová deska je. Přišlo nám to prostě vtipný. Jak jinak vlastně začít, když s poslední deskou s názvem *Epilog* skončíš, než zase *Debutem*? V určitém smyslu jsme se vlastně vrátili zpět na začátek.

Opravdu tedy nemáte v plánu dělat další desku?

Zatím si myslíme, že je fakt poslední, uvidíme. Velký paradox je vlastně fakt, že se nás na to ptá úplně každý, včetně našich kamarádů. Vždyť jsme právě teď desku vydali, tak si ji užívejte. V tuto chvíli na to nejde odpovédět jinak než ano, je to poslední PSH deska.

Mezi předchozími alby byly rozestupy zhruba pět let, na *Debut* si fanoušci počkali dlouhých devět. Čím to?

Celá procedura výroby desky je závislá na tom, jak se sejdeme emocionálně a náladou. Jezdíme nonstop spoustu koncertů, takže stejně jako v jakémkoliv dlouholetém intenzivním vztahu zažíváme spoustu propadů a energetických výstřelů, zábavy a nebavení se a všeho možného. A tak je to i s deskami. Dalším faktorem jsou sólo projekty, které jsme dělali všichni, máme společně vydavatelství BiggBoss, kde se staráme i o další interprety, takže práce bylo dost. Navíc jak jsme všichni tři starší a starší, je složitější najít si společnou vlnu a nejde to uspěchat. Kdybychom se rozhodli točit například před dvěma roky, tak tu desku třeba nedoděláme.

Je pravda, že první desku *Repertoár* nemáte příliš v lásce?

Repertoár byl první album, takže přišlo období, kdy nám ta věc zestárla a přestali jsme se s ní identifikovat. Najednou jsme se ho přejedli a tak trochu jsme ho začali ignorovat. Ale po čase jsme se k němu zase vrátili. Ta naivita, ale i upřímnost jsou vlastně skvělé. Pár věcí jsme vrátili zpět do koncertního playlistu.

Myslíte si, že vám *Debut* také jednou poleze na nervy?

U *Repertoáru* je to tak, že ten už přežil svoji smrt. U ostatních desek to asi bude přicházet ve vlnách. Některé už do období odmítání přicházejí teď, ale jednou se k nim třeba budeme vracet a začneme je mít rádi.

Jaké dostáváte na *Debut* reakce?

Máme pocit, že deska je strašně dobře přijímaná a všichni jsou z ní nadšení. Za nás je to naše nejlepší album, protože jsme na něm nejvíce uvolnění a možná i natolik chytří, abychom si to dokázali užít a udělali to nejpoctivěji, jak jen to umíme.

Jak moc si berete k srdci kritiku?

Komentáře pod články samozřejmě

vůbec nečteme, to nemá smysl. Jinak asi jak kterou. Když nám například z iDnes napsali, že chtějí poslat desku, my jsme jim na to odpověděli linkem tracku *Fuck Off*. Ani nevíme, co tam nakonec psali, vůbec jsme

Když nám například z iDnes napsali, že chtějí poslat desku, my jsme jim na to odpověděli linkem tracku *Fuck Off*.

to nečetli. iDnes a všechna Babišova média jsou pro nás mimo osu toho, co chceme dělat a co si myslíme. Odmítáme rozhovory pro Babišova média i aktivity spojené s jeho jménem.

Od vydání *Repertoáru* uplynulo osmnáct let. Na co jste nejvíce hrdí a naopak?

To je těžké soudit. Nejsme zvyklí se takhle ohlížet. Každý z nás asi není na některé věci ve svém životě hrdý, ale jsme s nimi srovnání. I chyby patří k životu, ať už profesní, nebo lidské, bez toho by to byla jen jakási řed' úspěchů, což vlastně taky nefunguje. Nemůžeš se přece jen nonstop radovat, co by přišlo pak? Propady

dělají člověku můstek k tomu, aby se zase mohl radovat. Jako kapela to ctíme, není důležitý být pořád top, občas si potřebuješ ulevit, nemůže se ti všechno pořád dařit. Je to klišé, ale chybami se člověk učí a hlavně ti umožňují se zase z věcí radovat, můžeš se od nich odrážet někam dál.

Za těch osmnáct let jste všichni udělali svoje sólo projekty. Plánujete další?

Co se hudby týká, tak Vladimír chystá alternativnější projekty, ať už se Sifonem, nebo s Českou filharmonií, věnuje se také knihám. I Trafik chce dělat muziku dál a chystá pomalu sólo desku. Věnuje se také svojí restauraci Jam and Co., která skvěle funguje. Krom gastronomie se snaží mít kulturní přesah a pořádají tam například vernisáže, aktuálně Prokopa Bartoníčka, předtím třeba Honzy Kalába. Jednou měsíčně se dělá afterwork session, kdy se lidé přijdou po práci najíst, hrají jim k tomu DJs, často to bývá spojené právě s vernisáží. Řeší se už také otevření další pobočky. Navíc se věnuje kavárně Kiosko Pod korunami stromů a obchůdku Mint. No a Orion je prostě rockstar, ten bude dělat jenom rap, dokud neumře na stagi.

Všichni tři jste také spojování s labelem BiggBoss. Podle čeho si vybíráte nové talenty?

Musí splňovat určitá kritéria. Krom kvality a toho, že se nám to líbí a trefuje se nám to do vkusu, tak si musíme sednout i lidsky. Samozřejmě po nikom nevyžadujeme, aby s námi byl super kámoš a jezdili jsme společně na víkendy, ale musí tam být nějaké základní mentální nastavení, které koresponduje se zbytkem party. Tak jsme docílili diversity, kterou v BiggBossu máme. Ať už to jsou Hentai Corporation, Wild Tides, Lazer Viking, WWW, je to od hipopu přes hardrock až po metal. Knihy do toho vkládají ještě další rozměr. Takže výběr si sedá především přes osobní vazby. Většinou se začneme kamarádit, a když všechno funguje tak, jak má, slovo dá slovo a už se to děje.

Foto: Marek Musil

Stalo se vám někdy, že si to nesedlo?

Pracovně většinou nějak fungujeme. Pro nás to znamená vydat CD, umisťovat klipy na YouTube, pomáhat s produkcí a sháněním peněz, ale někdy to dojde na základní lidský principy a stane se, že se to nepotká a pak ti lidi odcházejí. I to k životu patří.

Jak se s tím vyrovnáváte?

Něco proběhlo ve větším klidu, něco úplně mimo rámec běžného

Takhle to je, jinak by náš label nemohl být tak rozkročený, jak je. I lidi, kteří u nás vydávají, jsou otevření novým stylům, není to žádné dogma.

Co byste z české hudební scény vypustili?

Nejsme rádi arbitry vkusu, ale jsou věci, které jsou pro nás za hranou. Jestli nás něco sere, jsou to pseudo-nazi kapely typu Ortel. Naprosto nechápeme, jak se to někomu může

Vy jste na hipopové scéně věkově nejstarší, co byste poradili začátečníkům?

Je dobrý dělat svoji věc, být produktivní, pracovitý a důsledný, nic nešidit, dělat to na sto procent, dávat tomu maximum a vytrvat. Věci nejsou hned, i když dneska se všechno z pohledu sociálních sítí tváří jednodušeji. Být originální, aby věci měly šmrnc, aby to mělo vnitřní energii.

chápání. Vyrovnávali jsme se s tím těžce, ale museli jsme jít dál.

Je pro vás rap vším, nebo vnímáte i jiné styly?

Každý to máme trochu jinak. Orion prostě poslouchá jenom rap, je to stoprocentní rapper. Trafik a Vladimír to mají trochu širší. Vladimír začínal například na metalu, Trafik má rád filmovou nebo akustickou muziku a hodně poslouchá rádio Classic, protože je ze studia umlácený beatama.

líbit. Když pomíneme politický background, že jsou to fakt debilové, je to ještě hrozně špatná muzika a strašně špatní muzikanti, navíc je to špatně zazpíváno. Prostě to nejde poslouchat. Ale jinak ať si každý dělá, co chce.

A co vám na ní naopak chybí?

Větší šmrnc. Česká scéna nám přijde občas dost upocená a konkrétně v rapu se dost překlápí podle amerických modelů. Myslíme si, že by lidi mohli být kreativnější a nebát se.

Kde berete energii vy, když děláte 150 koncertů ročně?

Dneska už jezdíme domů, Vladimír má děti a psa, zbytek mívá vztahy, takže se vracíme za manželkami a přítelkyněmi. Dřív jsme ten rap'n'roll žili, všechny kapely odjížděly a my jsme zůstávali. Neříkáme, že jsme v tomto ohledu už došli na konec, ale jsme teď klidnější. Samozřejmě za to umíme vzít, když se naskytne příležitost a všechno do sebe zapadne, ale není to už náš smysl žití, my

jsme si tuhle fázi odžili. Navíc střízlivé koncerty jsou super, člověk má všechno pod kontrolou. Není to iluze, jako když je ožralej. Snažíme se prostě věci dělat víc s čistou hlavou.

Takže pro vás jsou koncerty už čistě jen byznys?

To ne, často se stalo, že všechny kapely odjely domů a my jsme zůstali s promotérem. Takhle vlastně máme i ty vztahy nastavené. Na akci si nejezdíme jen pro peníze, samozřejmě si rádi vyděláme, ale pořád jsme součástí byznysu a musíme spolu komunikovat. Takže i tmelení v podobě posezení u piva má pro nás smysl, stejně jako s fanynkami.

Říkáte, že PSH je pro vás rodina. Co na to říkají oficiální rodiny?

Asi nejlépe to zvládá Vládova manželka, se kterou je přes dvacet let. Zná to celé od začátku, takže ty vztahy chápe úplně nejvíc. Ženy Trafika a Oriona k tomu vždycky přijdou na nějaký čas a pak odejdou, občas to prostě nepochopí. My jsme jeden pro druhého opravdu rodina. Často jsme spolu více než s vlastní rodinou, jsme spolu v autě, v práci, na koncertech, jsme spolu nonstop. Je to prostě paralelní vztah a to málokdo dokáže zvládnout.

Nejsme rádi arbitry vkusu, ale jsou věci, které jsou pro nás za hranou. Jestli nás něco sere, jsou to pseudonazi kapely typu Ortel.

Foto: Marek Musil

Na jakou story s fanynkami dodnes vzpomínáte?

Naše oblíbená story je z Kořenice u Chocně, což byla diskotéka někde v polích, kde jsme strašně řádili v backstagi. Byla tam spousta lidí, spousta těl, nohou, rukou... Vlezl tam do toho promotér, který jen otevřel dveře a zase je pomalinku zavřel a odešel. Vůbec se toho nechtěl účastnit a nechtěl vidět, co se tam děje. Prostě rap'n'roll, tohle k tomu patří.

Co vám chybí z dob vašich začátků na scéně?

Taková ta naivní radost z dělání, z toho, že můžeš. Dneska je to brané jako samozřejmost, tehdy bylo všechno složitější, dostat se do studia a tak. Dneska stačí internet a notebook.

Už víte, co bude, až nebude rap?

To nikdo neví. Myslíme, že tady s námi nějakým způsobem pořád bude. Není to tak, že bychom ho ze dne na den přestali dělat. Muzice se budeme nějak věnovat asi pořád. Možná už nebudeme aktivní, ale prostřednictvím našeho labelu budeme pomáhat mladším. My jsme už na pomyslném Olympu byli a netrváme na tom, že bychom tam museli být do šedesáti. ☒